

тирането – повече или по-малко явно – се съдържа анттитетичният принцип, принципът на отявляването и оразличаване. Т.е., ако се върнем на конкретния пример, освен ярка сублимация от най-високо ниво, „Дарици на нощта“ е също и демонстративно отрицание на сублимираното или на типичните концептуално-образни сегменти, които са градивни елементи в структурата на трите поеми от цикъла.

За да бъде по-явно разкрита скритата парадигматика на дискурсивния сблъсък и синтез в „Подир сенките на облаци-те“, много би помогнал един паралел с „На Острова на блажените“. Става дума за изключително стабилната литературно-историческа антиномия *Яворов – П. П. Славейков* и за производните ѝ опозиции *лирик – епик*, *емоция – рация*, *трагично раздвоение – иронична амбивалентност* и пр. Занимавайки се с парадигматичните про- и опозиции, успяхме донякъде да проследим зараждането на аспекта *лирик – епик*. Антиномичното противостоеие на двамата автори води и до друг, не по-малко значим резултат – до опозицията *поет – автор на книги*⁵⁰. Парадигматичният образ на Яворов е съизмерим именно с образа на поета (природно одарения, интуитивно схващащ себе си и света, но не и конципиращ, не и упорито работещ над своите творения, не и промислящ структурата на своите книги). Ето защо мисленето на Яворов като голям поет, но незначителен автор или по-скоро като поет от такава величина, че проблемът за *автора* изобщо да не стои като проблем за разрешение, е някакво априорно мислене, което сякаш не си струва замислянето. Тази априорност е резултат от литературноисторическия обзор, който, за да конституира себе си, се нуждае от паралелни двойки творци, които да противопоставя един на друг. Постига се дори нещо повече: в противовес на знанието ни за извънредно уникалния поглед на П. П. Славейков към литературния развой и явления, един евентуален, аналогичен поглед на Яворов започва да изглежда напълно невъзможен.